

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 150/2020
05.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босилковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Иван Дојчиновић и Радивоје Кастратовић, адвокати из ..., против тужене Националне службе за запошљавање са седиштем у Крагујевцу, ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2791/19 од 05.09.2019. године, у седници одржаној 05.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2791/19 од 05.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2791/19 од 05.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 3308/18 од 25.01.2019. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда истакнут од стране тужене, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености исплати за месец октобар 2012.године износ од 361,58 динара са законском затезном каматом од 05.12.2012.године па до кончане исплате и за месец новембар 2012.године износ од 172,45 динара са законском затезном каматом од 08.01.2013.године па до коначне исплате. Ставом три изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 2791/19 од 05.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 3308/18 од 25.01.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14 и 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете, као разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова, о основаности тужбеног захтева, засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужилац указује на постојање другачијих одлука, међутим другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 14.10.2015. године, ради исплате укупно 535,00 динара, на име накнаде штете као разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с. р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић